

Què passa a Barcelona?

written by Pau Miserachs | 9 de març de 2018

Barcelona recupera el seu glamour i l'acceptació internacional com ciutat de turisme, trobades i congressos. De poc han servit la campanya d'inseguretat i inestabilitat política venuda als mitjans aprofitant l'atemptat gihadista del 17 d'agost, el referèndum dit il·legal segons el Tribunal Constitucional i el resultat electoral del 21D contrari als interessos de l'Estat per restablir l'ordre constitucional a conveniència i donar el poder autonòmic a una candidata no independentista.

De res ha servit la campanya orquestrada per decret-llei per facilitar canvis forçats d'empreses a Madrid, València i Alacant. De res ha servit a la Comunitat de Madrid i al govern de l'Estat crear publicitat subliminar perquè el MWC trenqués el contracte amb Barcelona i es traslladés a Madrid en el futur. Aquestes mostres de gelosia i afany de fer-se amb la riquesa catalana són la mostra d'una política errònia, com titllar de farsa la proposta política d'investir com a president de la Generalitat un candidat avui a la presó a conseqüència d'un activisme nacional mal entès.

L'alcaldesa Colau tampoc està d'acord amb tenir polítics catalans a la presó. Ha vist el rei d'Espanya i hi ha parlat, i s'ha adonat d'una fredor en el tracte que l'ha desencaixada. La seva simpatia no ha reconduït la posició del rei que diu estar en el seu paper en el moment de defensar la Constitució com un fet avui imposat d'harmonia eterna. Al rei i a les dretes espanyoles ja els sembla bé que els activistes rebels siguin a la presó. Per ells, és on han d'estar els càrrecs públics que declaren repúbliques encara que sigui simbòlicament. Encarar-se amb la monarquia és fer oposicions a perdre la minsa llibertat establerta dins de l'actual ordre constitucional.

Joan de Sagarra publicava un article a *La Vanguardia* el passat 25 de febrer amb el títol *¿Barcelona a la deriva?* Dient que en Jaume Collboni, exsoci socialista del govern Colau, està molt enfadat perquè, segons ell, “Barcelona és una ciutat d’oportunitats però a la deriva, amb un govern aïllat, desbordat i sense rumb”. La duresa actual de Collboni amb l’alcaldessa no es justifica, ja que la política seguida fou la de l’estructura funcional socialista.

Sagarra explica que Barcelona és la capital d’una autonomia sense govern, amb polítics a la presó o fugits, perdó, exiliats –diu– a l’estranger i sota el control de l’article 155. És veritat que hem de deixar la fantasia i sortir d’aquest embolic. Catalunya no se soluciona com Peter Pan lluitant contra el Capità Garfi. No és moment de crítiques aspres quan no gaudim de llibertat, perquè hem tornat a la llibertat dins d’un ordre imposat. Però la ciutadania i els dirigents polítics no poden viure d’esquena a la realitat. L’Ajuntament tampoc és cosa de fantasia, perquè és la realitat institucional més propera al ciutadà a l’hora de parlar de serveis públics i assistència.

No estar d’acord amb l’alcaldessa Colau i la gestió del seu equip, ens ha de portar a no renunciar a la lluita per aconseguir una millor gestió municipal, en lloc d’esperar que l’equip Colau, avui aïllat, perdi les pròximes eleccions. Necessitem la llibertat i el poder, potenciar la vida de la cultura per fer estimar la democràcia i la llibertat.

Menys encara hem de renunciar a cercar l’harmonització social davant una acció conservadora d’estat que desaconsella improvisacions. Tampoc es tracta de satanitzar l’Alcaldessa i cremar-la en una pira com la Inquisició medieval. Evidentment, l’Alcaldessa no és el maligne.

La ciutadania i els partits, també des de l’oposició, poden i han de presentar, aportar i oferir solucions als problemes de la ciutat. La política democràtica no permet dedicar-se a la

tasca destructora del competidor o l'adversari, com està fent el govern d'Espanya. No hem de seguir aquests mals exemples que no encaixen amb l'esperit de Catalunya que descrivia i recordava Josep Trueta.

Catalunya i el mateix Ajuntament han de salvar la seva gestió de les ingerències recentralitzadores del Ministeri d'Hisenda i les interferències de les administracions estatals. El termòmetre del retrocés de la democràcia és l'aplicació de l'article 155 que Sagarra qualifica de terrible.

El disseny de l'Estat està resultant contraproductiu, ja que no ha pogut guanyar el suport dels mateixos funcionaris i està revelant una política econòmica nefasta que porta a la ruïna a milers de treballadors i pensionistes, procura que no es parli de la corrupció servint-se del tema català, com a tapadora fa enfurismar els espanyols contra Catalunya, i es protegeix amb reverències a la bandera espanyola i la lentitud dels tribunals de justícia.

Hem arribat a un punt que una periodista de televisió informava diumenge 25 que la cassolada al carrer es feia per donar suport al rei, o com TVE que el llaç groc d'en Guardiola simbolitzava una campanya contra el càncer de pròstata. És això informació o deformació de la informació? Ha quedat demostrat que la mentida i el cinisme dirigeixen la llibertat que s'interpreta com parets netes de fotos de polítics empresonats (considerats per molts com a presos polítics) quan arribi el rei a inaugurar l'exposició, que els artistes músics no han de cantar raps interpretats com a injuriosos, o que certs llibres no han de circular.

La llibertat pot ferir segons l'ús que se'n faci i el que pensi qui escolta opinions o criteris que no li agraden. La llibertat d'expressió i d'opinió també aconsegueix provocar protestes, com les ordenances municipals que no volen motos aparcades en bateria a les voreres. Passen coses com la manca d'espais i carrers per aparcar 300.000 motos que circulen per

Barcelona, ciclistes i patinets a part. Acabarem posant les motos als terrats? Seria això cosa de dir que Colau no sap el que es fa?

Cal admetre les realitats i l'alcaldeessa també les ha d'admetre, però escoltar l'oposició i practicar una altra política de proximitat als problemes reals de la ciutat, si pot ser pactada. No aniria gens malament que l'alcaldeessa canviés de xip i dialogui amb l'oposició sobiranista, ara que ja ha vist el que dóna de si la política espanyola, perquè no aplaudeixi quan no ha d'aplaudir ni busqui tant la posa per la foto, no sigui que es trobi que un dia li hagin canviat per llei des de Madrid la Carta Municipal sense dir-li res.